

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 int. zendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl!

Bizalom Fehérvárynak.

Pécs, 1896. március hó 18

A legnagyobb meglepetéssel, de egy-
 uttal a legmélyebb felháborodás érzetével
 is értesülünk a budapesti lapokból arról a
 merényletről, a melyet a város polgármes-
 tere Pécs város közönségének jogai, a vá-
 rosnak eddig féltékenyen megőrzött hazafias
 jó hírre ellen elkövetni jónak látott.

Nem kevesebbről van szó, mint hogy
 Pécs sz. kir. város nevében már-
 cius hó 14-iki kelettel egy fölrirat ment
 Fehérváry báró, honvédelmi miniszterhez
 Aidinger János kir. tanácsos, polgármes-
 ter és Majorossy Imre főjegyző aláírásával,
 a mely abból az alkalomból, hogy a Kasics-
 féle röpirat megjelent, Fehérváry bárót,
 mint „a magyar honvédség biztos
 fejlődésének megteremtőjét, a
 legmagasabb királyi bizalom
 méltó osztályosát, a kinek ál-
 dásos működése, érdemei oly
 magasan állanak, hogy azokat
 ily galád támadás nem is érint-
 heti“, a város közönsége nevében üdvöz-
 lik, irányában — természetesen szintén a
 város közönsége nevében — osztatlan
 nagyrabecsülésüknek, teljes
 bizalmuknak adnak legéle-
 nebb kifejezést.

Siet is ezt a fölriratot a fővárosi sajtó
 — pártállásához képest — a valóságnak
 éppen meg nem felelő kommentárokkal el-

látni, mert a kormánypárti sajtónak arc-
 pirító dicséretei, a melyek Pécs városának
 önként felajánlott hódolatát magasztalják,
 éppen oly méltatlanul érik városunk kö-
 zönségét, mint az ellenzéki lapok csipke-
 dései, a melyek arról regélnek, hogy Pécs
 város közönsége beleavatkozva a honvé-
 delmi miniszternek volt miniszteri taná-
 csosával való ügyébe, a felülről jött szelid
 nyomásnak engedve bizalomnyilvánítás alak-
 jában balzsamot csepegtetett a fájó sebre.
 s ezen az „immár nem szokatlan uton“
 sietett enyhíteni a kegyelmes ur keservén.

Az egyik feltevés éppen olyan mélt-
 atlan, mint a másik, abból az egyszerű
 okból, mert **Pécs város közönségének**
ahhoz a bizalomnyilvánításhoz sem-
mi köze sincsen, arról sem a város
 közönsége, sem a közönség tör-
 vényes képviselője, a törvényható-
 sági bizottság, egy árva betűt sem
 tudott, a félhivatalosan utánzásra méltó-
 nak kürtölt bizalmi felirat a város közön-
 ségének hire-tudta nélkül, a közönség ne-
 vében nyilatkozni egyedül hivatott és
 jogositott törvényhatósági bizottság meg-
 kerülésével, csak úgy suttogomban
 lett gyártva és titokban felküldve, ahhoz
 tehát a város közönségének semmi köze.

Az egész lehet a polgármesternek s
 legfeljebb még a szintén aláírt főjegyzőnek
 privát passziója, de nem a város közön-
 ségének törvényes formában nyilvánult aka-

rata, mert a törvény világosan rendelke-
 zik az iránt, hogy „a törvényhatóság egye-
 temét a bizottság képviseli“ s a polgármester
 jogkörét a legkisebb részletekig szabályoz-
 ván, egy szóval sem említi, hogy neki
 joga lenne akár a kormány valame-
 lyik tagjához, akár más valakihez a város
 közönsége nevében feliratot intézgetni; ki-
 véve azt az egyetlen esetet, ha valamely
 törvénytelennek tartott kormányrendelet
 ellen akarna felírni.

A március 14-iki famózus feliratokat
 — mert nemcsak a miniszterhez, de Gro-
 mon államtitkárhoz is ment egy ugyanilyen
 felirat — a legmerészebb magyarázattal
 sem lehet a törvényben biztosított polgár-
 mesteri felirási jog körébe tartozóknak
 minősíteni: ezeket a város közönségének
 törvényes képviselője megkerülésével jog-
 és törvényellenesen felküldött bizalmi nyi-
 latkozatot a város közönsége nevében
 küldötteknek tekinteni joga senkinek sincs,
 azokból tehát a város közönségére sem di-
 csőség, sem szégyen nem származhatik;
 szégyenére a közönségnek legfeljebb az vál-
 nék, ha a hivatali hatáskörnek ily vakmerő
 áthágását és a saját jogainak önkényes
 konfiskálását összetett kézzel nézné.

Ugyanazok az urak, a kiknek köré-
 ből ennek az orv-bizalmi nyilatkozatnak
 az eszméje kikerült, megpróbálták ezeltől
 négy évvel már egyszer a város közön-
 ségének bizalmával — a közönség háta

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ragyogj! . . .

Ragyogj . . . ragyogj s ha bukni fogsz majd
 Szivem, az megbocsát: feled;
 A föld porából tölemelve
 Uj világot alkot neked!

De azt ne hidd, ha győzni fognál,
 S tömjénez, tapsol a világ,
 E sziv is a tömeggel hódol,
 Mint fénysugárnak a virág.

Oh nem! Ragyogó győzelmed
 A pompa, a fény fáj nekem, —
 S ha a világ zajongva tombol:
 Megvetlek néman — hidegen!

Felszeghy Dezső.

A minta-cseléd.

Korrajz.

Cepcának Kereszenciának három nap
 leforgása után felmondtuk a szállást, az élel-
 mezést és minden egyéb részünkről kijáró
 javadalmakat. A Cepcának Kereszencia

ugyanis egy Csehországból ideszakadt cse-
 lédeány, aki — nem tudni, mi alapon —
 a sokat mondó főzőnő címmel és követel-
 sekkkel szegődött hozzánk a közvetítők me-
 napság épen nem szokatlan útján, és ez idő
 alatt t. i. három napon át — mint mondani
 szokás — igen jól viselte magát, úgy, hogy
 bárkinek is melegen ajánlható.

Se nem itta le előttünk a reggeli kávé
 elejét s tálalt be helyette savanykás izú ci-
 kória lötytyöt, nem dézsmálta meg a konyha-
 pénzt, nem szidta a gyerekek istenét, de sőt
 még nem is kért kapukulcsot, szóval mintac-
 selédnek bizonyult ebben a mizériás világ-
 ban s 25 esztendő múltán okvetlen rászolgál
 majd a cseléderényekre kitűzött jutalmakra,
 ha a jelenlegi jeles minőségében megmarad
 s a rozszak példáját nem követi.

Ennek folytán, vagyis inkább ebbeli vá-
 randóságunkban előlegeztünk neki mindjárt a
 belépéskor a közvetítő dijon kívül — először
 is két forintot, hogy hatalmas zöld kofferjét
 a „kovártélyostól“ kiválthassa, továbbá né-
 hány buzdító szó és elismerés tetejébe még
 egy szép zsali-fejkendőt is, melynek láttára
 — igaz, hogy tarka volt, mint a mesebeli
 boci — Libussa ivadáka a meghatottság
 impressziója alatt könyekre fakadt, áldott
 bennünket a szent Wenzeslaus és Bronisz-
 lávra hivatkozva, esküdözött, hogy mi a vi-

lagon a legfinomabb emberek vagyunk s
 hogy amíg él, ez életének legzebb napja.

Nem tett ugyan még egyéb ígéreteket
 is, de arra nem is volt szükség. Ez a lélek-
 emelő kölcsönös megismerkedés a nagylelkű-
 ség és meghatottság nemes indulatai révén,
 jobban biztatott minden fogadalomnál és mi
 az erkölcsi sikert a fokozódó megbecsülés
 alapján elmaradhatatlannak tartottuk. „Jó em-
 berek értéke és egyéni becse az egymással
 való érintkezésben még jobban csiszolódik és
 jegecesedik.“ Talán Macaulay vagy Spencer
 állította ezt fel törvénynek, lehet azonban,
 hogy csak a mi szerény agyunk produkálta
 ezt az arany mondást, abbéli boldog remény-
 kedésünkben, hogy végre a mi házi tűzhe-
 lyünk is megtalálta a maga derék Vestáját,
 és ott most a békesség és nyugalom fogja
 felütni tanyáját az örökös zsörtölődés, áská-
 lódás és csatározások helyett.

Erre az „isteni békére“ nálunk leg-
 kiváltkép utolsó időben nagyon rászolgáltak
 a belügyi viszonyok. A ház derék urnője a
 folytonos cselédváltás és a vele járó kel-
 lemetlenségek folytán lassanként kivetkőzött
 valódi egyéniségéből és a szelidlelkű, galamb-
 szívű asszonykából idővel valóságos áspis lett,
 ha nem is épen méregfogakkal, de megron-
 gált idegekkel, ideges főfájással, epés kese-
 rűséggel és világgyűlölettel, ami bizony majd-

megett — vásárt csapni, kinalgatták a város országgyűlési mandátumát fűnek-fának, mintha az az ő privát tulajdonuk lenne s a város polgárságának egyéb jussa sem lenne, mint „áment“ mondani az ő trafikálásukra; akkor is a közönség megkérdezése nélkül biztosították Fehérváry bárót a város feltétlen bizalmáról, de a polgárság türelmének is volt határa s egy emberként dörögte fülébe a háta megett trafikálóknak:

„Nem oda Buda!

Pécs magyar város...”

Ennek a mennydörgésnek a hangja, úgy látszik, már nem cseng azokban az elbizakodott fülekben, a melyek akkor csaknem megsiketültek tőle: mert ime újra kezdődik a játék s a zsarnok francia király példájára megint kifüggesztették a polgármesteri hivatal ajtajára a büszke jelmondatot:

„A város én vagyok!”

Avagy talán nem az elbizakodottság volt a szülő oka annak a vakmerő lépésnek, hanem inkább a félelem attól, hogy a város közönsége nem oly könnyen fogja osztogatni a bizalmat, ha előre megkérdezik, míg a tudtán kívül előlegezett bizalom nyilvánításba kénytelen-kelletlen belenyugszik?

Bármint álljon is a dolog, Fehérváry maga tisztában lesz vele, hogy mennyire becsülje ezt a nagy bizalmat, ismeri ő már azokat a szép pécsi maszkákat, a kik a választási bukásba be akarták ugratni s s most is oly szolgálatot tettek neki, a mire bátran rámondhatja, hogy „ments meg Uram jó barátaitól!”

Hát vénasszony az a Fehérváry, hogy sopánkodó részvényt nyilatkozatokkal segítsünk rajta, a mikor támadás éri?

A megtámadott államférfiúnak nyitva áll a parlamenti küzdőtér a maga tisztázására, ha tisztának érzi magát; a magánszemély ellen intézett támadásokat is megtorolhatja az, a ki férfi és katona, mint Fehérváry: nem szorult az kétrét

nem egyre megy. Nem is szólván arról, hogy a mi házunkat félelmetesebb tanyának tartották és híresztelték, mint a csejtei városszonyét, ahol üde lányok frissen csapolt vérében mosakodtak minden nap. Ez azonban csak gyenge enyelgés a mi eljárásunkkal szemben, akik élve megkinozzuk ezeket a szegény cselédáldozatokat, akár a Haiti-szigeti emberevők, hogy a kiállott kín és fájdalomtól azok annál porhanyósabbak legyenek.

Három napig Csepének Kresszenciát angyalnak tartottuk, aki behozta hajlékunkba a béke olajágát. Az igaz, hogy külső megjelenése éppenséggel nem emlékeztetett a sikszini alakokra, de az nem tartozik ide. Azt minden jó izlésű ember ugyanis tudja, hogy nem a csehországi fehérszemélyek közül válogatta Rafael modelljeit emez örökbecsű alkotásához. Ezzel nem is mondának hát ujságot. Bennünket nem is vezéreit semmiféle esztétikai műérzék a Kresszencia leányzó megbírálásában, mi beértük az ő békés természetével és lelki jóságával, mely jótékonyan átszappant a mi kedélyünkre is. Elégedettség szállta meg ismét elfásult lelkünket és hinni kezdtünk ama bizonyos jobb kornak derengésében, még ha mindjárt Csehországból importált világosság lett legyen is, nem pedig hazai termék.

* * *

görnyedt udvaroncok émelgős dicshimnuszaira, főleg akkor, a mikor az ellenszórt vádak, államférfiúi működését illetőleg, semmikép megcáfolva még nincsenek; a magánszemély sérelmeihez pedig törvényhatóságnak semmi köze sincsen.

Tiltakozunk tehát az ellen, hogy a március 14-iki feliratokat az ország közvéleménye Pécs város közönségének tudja be akár érdemül, akár bűnül!

* Aidinger és Majorossy. Érdekes közlemény jelent meg a „Magyarország“ mai számában, mely a Fehérváry báró honvédelmi miniszterhez a város nevében (?) küldött bizalomnyilvánítást hamisítványnak tartja. Az illető két főtisztviselőn a sor, hogy nyilatkozzanak, ha csakugyan rút visszaélés történt neveikkel. A közlemény maga a következő:

„Apokrif bizalom-nyilvánítás. A kormánypárti lapok ma egy bizalmi nyilatkozatot közölnek, melyet állítólag Pécs város közönsége intézett Fehérváry miniszterhez s Gromon államtitkárhoz a Kassitsaffér alkalmából. Ez a „bizalmi felirat“ csak apokrif lehet. Pécs város közönsége nevében ugyanis csak Pécs város törvényhatósági bizottsága van hivatva nyilatkozni, ez pedig közgyűlésre mostanában összehívva nem volt. Ezt legalább is úgy tudják, mint mi, Aidinger polgármester és Majorossy főjegyző is, a kiknek neve ez alatt az állítólagos bizalmi felirat alatt szerepel. Régi emberek s nem tehetni fel róluk, hogy a városi tanácsot, vagy akár az egész tisztviselői kart ne tudnák megkülönböztetni Pécs város közönségétől. Alapos gyanu van tehát rá, hogy a különös iromány alá csupán tévedésből került a pécs-városi két főtisztviselő neve.”

Bizony csalódik a „Magyarország“, mert az a famózus levél annyira eredeti, hogy a város főjegyzője el is vállalta érte a felelősséget, így tehát a valódiságához kétség sem férhet.

Estefelé azonban már fucsacs, oda volt az egész dicsőség. Elszállt, mint a pernye. Hát biz az ököljog treuga deije is csak három napig tartott, addig tartott a mienk is.

Kisült ugyanis, hogy Csepének Kresszencie az egész idő alatt, t. i. három nap a mi konyha miveletünkéből (mondtam csak bitorolta a „főzőnő“ címet!) nem tudott egyebet elsajátítani, csak egy bodorító vasat, egy monogrammos asztalkendőt és még két ezüst makkakanalat, a mely lázas fogékonysága közepett rajtakapaván, gyöngy tulajdonai dacára is, egészenesen utnak bocsájtattott, illetve kidobattott.

Más leányzó hasonló kritikus helyzetben talán szerényen visszavonul a tettek teréről. De nem ily fából volt faragva Kresszencie! Ő hősiiesen védelmezett minden talpalatnyi darab földet. Az elindító okot nem találta elég nyomatékosnak, nyilván az egész fehér és ezüstneműekre formált igényt és bizonyítékokat követelt, holott in flagranti tetten érték, a midőn a sodrott nyelvű apró kanalacskákat belé tűzte kontyába „disztük“ gyanánt. Ami ugyan elég mutató volt a kócos frizurában, de szorosan véve még sem oda tartozott, bár tagadhatatlan, hogy az ujdonság ingerével birt is némiképen.

Törvényes felmondási határidőt kért, esetleg az egész hónapi bérét, pedig igen

* Fejérváry bukása. Megbízható forrásból értesülünk arról, hogy a honvédelmi miniszter elejtése most már Bécsben is befejezett dolog. A kiállítás befejezéséig azonban Fejérváry báró jelenlegi helyén marad, mert ez idő alatt állapítják meg annak a módját, hogy a miniszternek, a kinek katonai érdemei iránt nagy elismeréssel vannak, a tisztességes visszavonulásra valami elfogadható címet adhassanak. Utódjára nézve is megtörtént már az intézkedés. Két honvédkerületi parancsnok van ez állásra kiszemelve és azok egyike okvetlenül honvédelmi miniszter lesz. Etábornokokra különben már ezelőtt két évvel is gondoltak, amikor Fejérvárynak a feleségével való afférje először felmerült és a kiszemelt utódoknak már akkor, legfelsőbb helyről jött intés után, kiadták az utasítást, hogy a magyar közjogot tanulmányozzák. Mindkét tábornok azt jeleztette, hogy a magyar közjogból tudnak annyit, hogy a honvédelmi miniszter állását betölthetnék. Az egyik jelölt Pókay altábornagy, az I. honvédtest parancsnoka.

Előfizetésre való felhívás

„PÉCSI FIGYELŐ“

XXIV-ik évfolyamának második negyedére.

Ide s tova negyedszázada lesz, hogy a „Pécsi Figyelő“ a függetlenségi eszmék zászlótartója hazánk eme végvidékének mondható részén. Hosszu pályafutása alatt soha sem tért el kitűzött céljától, folytonosan szószólója volt a függetlenségi törekvéseknek és jóban, rosszban kitartott elvei mellett, úgy annyira, hogy ma már büszkén hivatkozhatik multjára, mely immár kész politikai programm.

Azóta a „Pécsi Figyelő“ olvasóinak szaporodásával egyre fejlődött, egyre baladt s másfél éve, hogy mint **napilap**

hézagosan beszélt magyarul. Fenyegedőzött városházával, rendőrséggel és becsukatással, majd egyezséget ajánlott békés módon, nehogy a magyarországi policiával dolga akadjon, nemcsak a bodorító vas és a kávékanalak, de még egyéb viselt dolgai miatt is, melyeknek sötét titkait a zöldkuffer, a szörnyeteg féltékenyen őrizte.

A cseh-egyességbe nem mentünk bele. Se szép szerivel, se fenyegetéssel, sőt igen sajnáltuk tőle az előlegezett két forintot, meg az elhamarkodott elismerést is.

Majd kijelentette, hogy ő most már végkép elhagyja nemcsak Pécsét, de Magyarországot is és soha ide be nem teszi a lábát, ahol ily barbár módon bannak a cselédekkel és oly lelketlenül megfosztják véres verejtékkel szerzett keresményétől.

Ennek dacára hajthatatlanok maradtunk, noha tudtában vagyunk polgári kötelességeinknek, melyeknél fogva nem szabadna jelenleg a millenium küszöbén összetűzni egy idegen nációval, hogy az dacolva hátat fordítson az ezredéves fényességünknek, esetleg ócsárolja, kicsinyítse a reciprocitás törvényének alapján. Ámde az ember nem csupán hazafias érzületekből van alkotva, vannak olykor más bogarai is.

Denique, rekvirálni kellett telefonice a rendőrséget, ami óriási csődületet okozott a

szolgálja úgy a közönség érdekeit, mint azt a nagy eszmét, mely Magyarországnak a perszonál unióig való önállóságát akarja létesíteni.

A „Pécsi Figyelő“ főerősségét képezte a multban, úgy képezi a jövőben is az igazságnak pártatlan kimondása. Ez okozta azt a nagymérvű fölkaroltatást, mely lapunkat a Dunántuli rész legelterjedtebb lapjává tette.

Igyekezni fog a „Pécsi Figyelő“ jövőben is lépést tartani a haladó korral és naponta számot ad a városban, a vármegyében lefolyt eseményekről; természetesen az aktuális országos eseményeket is figyelemmel kíséri és ezekről is tájékoztatja olvasóit.

A „Pécsi Figyelő“-t hivatásos ujságírók írják, gondosság, jó magyaros stílus és megbízhatóság azok, a kik vezetik őket, a régi gárda tagjait közleményeik megírásánál. Vezércikkeink mindig aktuális eszméket ölelnek föl és tájékozzák a közönséget a politika és társadalom ugynevezett szálló ígéiről. Tárcá rovatunkban főszólyt helyezünk azok színvonalára és leginkább saját nevelésű tárcáirók dolgozatait mutatjuk be, olyanokét, a kik ugyszólván a mi közönségünk előtt izmosodtak meg. Helyiyel-közzel persze idegenben élő, tőlünk elszármazott ismerős íróktól is hozunk dolgozatokat, el nem zárkozva a tudományos jellegű, vagy fordított tárcák elöl.

Különös gondot fordítunk a városi és vármegyei közélet nyilvánulásaira. Közgyűlési tudósításainkat a hűség és megbízhatóság jellemzi, a miben nagyban segítségünkre van gyorsíró munkatársunk.

Hirrovatunk, a mint tapasztalhatta közönségünk, napról-napra élénkebb és változatosabb, a mit belső dolgozó társaink ügyessége és leleményessége mellett nagyszámu vidéki levelezőnknek tudhatunk be.

Ezenkívül a közgazdaság, tanügy, irodalom és művészet külön rovatai teszik lapunkat érdekessé, a mit országgyűlési és távirati rovataink csak fokoznak. Fővárosi kipróbált és meg-

folyosón. Mondhatom, igen elégedetlen volt a hangulat, hogy ezek a pipogya rendőri közegek nem bennünket, de a cselédet arretálták. A baloldali szabó, aki igen részeges, de híres cuculista, hevesen kikelt az egész ellen. Szidalmazta a korrupciós kormányt és a fennálló szisztémákat, hisz urnak szabad gyilkolni is büntetlenül, míg a szegény elnyomott cselédeket a legkisebb lopásért elcsukják. Szavalt tovább, hogy „jönni kell és jönni fog ama bizonyos szebb kornak derűs hajnala“, amikor az urak fognak dolgozni véres verejtékkel; sok ünnep és kevés munkanap s a kártyázó és borozó asztal mellett ők, már t. i. a cuculisták fogják dominálni a világot vagyonnal, észszel és politikával és fognak ők megszárolhatni, járomba hajthatni, elnyomni embertársakat, akiket pediglen az ur Isten egyformán teremtett.

Két apró deák megéljeneste a derék apostolt, a rokonlelkű házmester megkinálta egy korty itallal, mialatt lassan szétverődött a lincselő tömeg és mi háborítatlanul kereshettük fel a nyughelyet, hogy holnap ujfent megkezdjük ez adáz harcot — a sárkányokkal.

— Halló! Cselédközvetítő!! Minta-cselédet . . .

bizható tudósítónk gondoakodik róla, hogy a mi közönségünk a legfrissebb híreket előbb tudja meg a mi lapunkból, mint a fővárosiakból.

Ha még fölemlítjük, hogy ujév óta naponta négy oldalas regény mellékletet adunk lapunkhoz, melyek összegyűjtve csinos kis kötetet képeznek és pedig évenként 4—5-öt, alig hiszszük, hogy minden igényt ki nem elégítettünk.

Bizalommal fordulunk tehát a közönséghez, kérjük az évnegyed alkalmából előfizetések szives megújítására. Lapunk ezután is az esti órákban jelenik meg Pécsen, úgy hogy másnap reggel minden vidéki előfizető olvashatja.

Heti kiadásunkat továbbra is fentartjuk azokra való tekintettel, a kiknek nem szükséges naponként az ujság és a szellemi táplálék.

Lapunk előfizetési ára marad a régi.

A napilapé:

Félévre	5 frt
Negyedévre	2 frt 50 kr.
Egy óra	85 „

A heti kiadásé:

Félévre	1 frt 50 kr.
Negyedévre	75 „

Hazafias tisztelettel

„Pécsi Figyelő“

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Hirek.

Pécs, 1896. március hó 18.

A márciusi hó.

— Történet. —

Ez a történet arról jut az eszembe, hogy március van, holott eszembe juthatna a Dhavalaghiriről, is mert ott nem csak télen, de tavasszal, nyáron és ősszel, békében és háboruban, egyszóval mindig található — hó. Ugyanis ebben a cikkben a hóról lesz szó, arról a hóról, a melynek közhit szerint csodaereje van, ha vizzé olvasztják. Ez a hó a márciusi hó.

Már nem emlékszem, hogy hol, de azt tudom, hogy valami bálba voltam hivatalos. El kellett, hogy menjek, mert a bál főrendezője hívott, a ki pedig nagy protektorom. Március 16 dika volt és hajnali 4 óra, amikor egyszereplésre vágyó kakas már harmadszor kukorékol. Én álmosan legyeztem magam a klakkokkal s egy igen szellemes találós mesén törtem a fejemet nagy buzgalommal: azon tudniillik, hogy miért nem fúj a szél, mikor nem forog az Árpád-utcai szélkerék.

Mellettem a segédjegyző ült, aki a magyar, német és tót nyelven kívül a legyező, virág és zsebkendő nyelvet is értette. Szóval valódi nyelvtudós volt. Ő udvarolt. Csak nagy homályosan ütődtek füleimhez azok az otrombaságok, amelyeket a mellette ülő hölgyeknek mondott, mert zugott a fejem, meg álmos is voltam, a viselkedése azonban eszembe kellett hogy juttassa annak az egyszeri diáknak a meséjét, aki a hölgyének dicsérni akarta a bájait s imígyen szólt hozzá:

— Ah! Nagysád! milyen szép kis szemei vannak magának.

A másik diák, aki mellette ült, oldalba érdekelte a társát, s a hölgy szeméire érte a szót, izgatottan erősen megnyomva sugta a társának:

— Nagy, nagy. Te számár.

A diák megfordult aztán egyet intett a fejével, s tovább folytatta az udvarlást.

— S milyen szép nagy kezei, meg lábai vannak nagysádnak!

Hát a segédjegyző is ilyformán tette a szöveget.

A vége felé a hölgy, mintegy önmagát mentetve s egy kis dicsőretet várva, mondotta az udvarlójának:

— Azt ugyanis tudom, hogy nem vagyok én szép, az arcbőröm sem fehér, a kezeim sem puhák és bársonyosak . . .

A segédjegyző közbevágott:

— Kérem, az nem tesz semmit. Segít azon a márciusi hóviz. Az idő boros és hideg van. Holnap okvetlen esni fog; tessék a leesett hóból egy jó csomót felszedni s megolvasztani. Ha abban mosdik nagysád, csak egy hétig, olyan lesz, mint az angyal. Ez a márciusi hóviz hatása.

Mint hogy pedig márciusban vagyunk, jól lehet itt Pécsen nincs kilátás hóesésre, jól lehet, a mi bájós hölgyeinknek nincs szükségük hóvizre, mégis szükségesnek láttam a fentieket elmondani, annak bebizonyítására, hogy az urak nem mindentűt olyan udvariasak, mint Pécsen s a hölgyek nem olyan kedvesek és szépek, mint a mi városunkban.

A mi hölgyeink nem vágyódnak a márciusi hóra s inkább óhajtják a verőfényen nyilott első ibolyát, mint a kései hóesés bántó unalmas szürkeségét. Hadd jöjjen a tavaszi napaugár, mely nem csalóka többé s hadd vesszen, a hol van, a márciusi hó.

S ha véletlenül betévedne, messze vidékről valaki, a ki érezné annak a bizonyos márciusi hóviznek a szükségességét, azt indítsák el szép hölgyek a Dhavalaghiri irányában, ott biztosan talál márciusban is havat.

Lajos.

Naptárend 1896. március 19-én.

Naptár: csütörtök, márc. 19. — Róm. kath. József. — Prot.: József. — Görög-kel: (márc. 7.) Vazul. — Zsidó: Nisan 5. — Nap kél 6 óra 7 perckor. — Nyugszik 6 óra 9 perckor. d. u. — Hold kél 4 óra 28 perckor délután; — Nyugszik éjjel után 53 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 5 fok Cels. meleg, légnymás 752. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett enyhe idő, jelentékeny csapadék nélkül várható.

Színház: „Bőregér“, operette 3 felvonásban. Mohácsi megyei kórház alapkölteteli ünnepsége Mohácsen.

— (Uj anyakönyveszetők.) A belügyminiszter a hetvehelyi anyakönyvi kerületbe Loserth Mihály volt ibafai anyakönyveszetőt; Ibfára pedig Kirner Győző pécsvárosi dijakot kinevezte; továbbá helyettesekké Maissra Mészáros István segédjegyzőt, Szederkényre pedig Steinmácher Ferenc segédjegyzőt. Valamennyit megbízván a házassági anyakönyvek vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel.

— (Olajszentelés.) A nagycsütörtökön végbemenni szokott olajszentelés szertartása a székesegyházban az idén is elmarad, minthogy az egyházmegyének nincs fölszentelt püspöke. A pécsi egyházmegye egyházi funkcióihoz szükséges olajat és kriszmát az idén Császka György kalocsai érsek fogja szentelni, a mi végből Hanuy Ferenc szentszéki jegyző fog egy sekrestyés kíséretében a megszentelendő olajokkal kocsin Kalocsára utazni Pakson keresztül. Visszajövet már utközben ki fogja osztani a Szegsárd, Paks, Kakaed és Nádasdon az illető plébánosoknak megjáró olajat, a többi egyházmegye-

gyei plébániák Pécsre küldik be megbizottait a szentelt olajok átvétele végett.

— **(Életunt örült.)** Hétfőn este egy elegánsan öltözött fiatal ember kocsi-kasztatta magát derűre-borura a főváros utcáin. Az órák hosszáig tartó kocsizás után egyszerre magára lőtt, de a golyó nem talált és a bérkocsis sértetlenül vitte be a főkapitánysághoz. Itt aztán bevallotta az életunt fiatalember, hogy neve Szász Géza, 29 éves magánhivatalnok, a kit gazdag és befolyásos családja, két püspök nagybátyja teljesen elhanyagolt és tudni sem akartak felőle. Álláskeresés végett volt a fővárosban, bekopogtatott majdnem minden szerkesztőséghez, de mindenütt várakozásra utasították. Levelet is találtak nála, a melyben azt írta, hogy szerelmi bánata miatt lett életunt és mindenképpen a halálba megy. Magaviselete azonban oly zavart volt, hogy megvizsgáltatták a rendőrorvossal, a ki konstataulta, hogy Szász Géza közveszélyes örült. Így tehát a szerencsétlen fiatalembert bezáratották a lipótmezei tébolydába. Fia volt a múlt évben Pécsen öngyilkossá lett Szász Gyula helyszínelési felügyelőnek.

— **(Szárnyas vendég a „Nádor“-ban.)** Egy kis csiripelő szárnyas vendége akadt a Nádor kávéháznak. Mondják még tegnap, a reggeli nagy tisztogatáskor, mikor a felső ablakok nyitva voltak, berepült a kávéházba egy kis szürke madár, egy ázott fázott szomorú veréb kisasszony. Ki tudja, hol merre barangolhatott a hideg éjszakában, mert már a reggeli órákban ott ténfergett az ablak körül, mintha csak azt várta volna, hogy szabadulhasson a hideg világból a meleg falak közé. És, hogy megszabadult a kávéházba, ösztönszerűen, vagy véletlenségből, a kályha mögé fészkelődött és ott a meleg sarokban nagy nyugalommal szárítgatta kibontott szárnyait. A vendégek zsemle morzsával kínálhatták a kis veréb-kisasszonyt. Melegedett és evett, azután vig csiripolással felszállott és azzal ráült hol az egyik, hol a másik gázlámpára és egész nap onnan nézdegélte a sürgést-forgást, majd a kávéház másik oldalán a biliárdosás és a kártya-játék körül tett megfigyeléseket. Kár, hogy egy egy virgonc kis veréb-kisasszony megfigyeléseit a kávéházi életből nem lehet megismerni, minthogy a veréb-kisasszonyok, a szárnyatlan kisasszonyok példájára nem vezetnek naplót. A veréb az esti órákban eltűnt, de reggelre megint előkerült s a pincérek állítása szerint a kasszirndi trónus emelvényes szekrényének tetején egy törött lámpagolyóban töltötte az éjszakát. Pompásan aludhatott, mert ma reggel vigan csiripolt és bár a tisztogatás alkalmával kirepülhetett volna, ott maradt a kávéházban. Délután azonban az történt, hogy egy kávéházi törzsvendég dühösen ugrott föl és az odaszaladó pincéreknek hevesen magyarogatótt valamint a kávéjára mutatva. A verébnek valami csinyéről volt szó, minek következtében a kis szárnyas vendéget tollasprúkkal és zsebkendőkkel kiűldösték a kávéház zsemlyemorzsás, meleg világból a hideg, szellős világba.

— **(Március 15. Mohácson.)** Mohácson március 15. két ez idén a millen-

niumi év alkalmából nagy fénynyel ünnepeltek meg és pedig négy helyen; a Korona vendéglőben az ifjuság társas vacsorát rendezett, mely alatt Novics Miksa a „Talpra Magyart“ szavalta el és Perlesz Lajos alkalmi beszédet mondott. Az iparosok olvasó-körében Kissely Andor ösmertette a nap eseményét; a földmivesek körében Csáki István ref. pap mondott hazafias beszédet. Előtte és utána a dalárda a Szózatot és Himnuszt énekelte. Az állami polgári iskola növendékei is hazafias ünnepet rendeztek.

— **(Zárt ajtó mögött.)** A tekintetes kir. törvényszék ilyen, ehhez hasonló esetet bizonyára zárt ajtó mögött tárgyalna le, mert hogy így fejezzük ki magunkat, egy kissé pikáns. A rendőrkapitányság tárgyalásaira az érdekelt feleken kívül más úgy se látogat el, itt tehát ez az óvatosság szükségtelen. Az ügy maga, a miről szó van, a következő:

Egy formás képű barna leányzó panaszkodott egy szintén formás képű barna legényt, azzal vádolván, hogy őt, mikor tegnap este úgy nyolc óra tájban a siklósi országúton végighalad, hirtelen átölelte és az ajkára egy dohányillatos csókot nyomott.

— Oh iszonyu volt ez az érzés — sipitózott tovább a barna leányzó. Pirultam és segítségért kiáltottam, kérem. Aztán jött a rendőr, felírta a nevünket.

A kapitány végignézett a panaszkodón, majd kis vártatra a szóke legényt vette szemügyre, ki egykedvűen állott ott a szoba sarkában s a világért sem tekintett volna a barna leányzóra.

— Igaz, hogy megcsókolta?

— Igaz, kérem, felelt a legény szomorúan, de már megbántam.

— Ugyan?

— De igaz kérem, mert a csók után mikor a világoságra értünk, a régi szeretőmet ismertem föl a leányban, akitől megszöktem, aki elől bujdosom, mert tetszik tudni, holmi olyan izé . . . hogy is hívják, keresetet indított ellenem — a járásbíró-ságnál.

— **(A Zsuzsi.)** Ez a Zsuzsi egy enivalóan kedves kis teremtes. A szájacskája, hogy költői hasonlattal éljünk, majd olyan picurka. piros csipke bogyó; az arca gömbölyű, a termete telt és módos, a szemei veszedelmes ragyogásuak, szóval maga az egész kis leány mód nélkül kívánatos. Én nem is értem, hogy az ilyen szép kis teremtesnek is bajt szereznek, amit lesorolni a rendőrséghez kell mennie. Olyan félve kopog be, mintha csak vesztőhelyre menne. Soha életében sem járt még ő ilyen helyen, ahol eltekintve a szép szemek sugarától, a piros ajkak mosolyától, csak paragrafusokkal dobálóznak az emberek. Zsuzsi hát benyitja az ajtót s félig sirva, félig nevetve panaszkodik az asszonya ellen, ki még élte virágjában szemre való özvegy. Hivatják az asszonyt, szembesítik vele a panaszoszt.

— Most mondja el kis leány a baját.

— Hát a nagysága mindig keveset ad enni.

— Az már igaz! — peccátelte meg e vallomást az asszony.

— Aztán a fizetéséből még egy krajcárt se adott ki.

— Az is igaz!

— Meg a szeretőmet, a ki szép deli legény, nem engedi a házhoz járni.

— De az már nem igaz! — fakadt ki ez utolsó bombára az özvegy, mert én magam csináltattam neki kulcsot az — ajtóhoz.

Az özvegy e nyilatkozatot hirtelen vissza akarta vonni, de nem használt már semmit.

— **(Örült a templomban.)** Múlt csütörtökön a szegzárd-ujvárosi templomban a mise alatt Kocsi János szegzárdi polgárember, ki mise előtt meggyónt, mielőtt a pap megáldoztatta volna, hirtelen megörült és fennen kiáltotta, hogy nincs igazság sem a földön, sem égben és kifutott a templomból. A szerencsétlen embert az őrjítette meg, hogy nagynénje után szép örökségre számított, azonban most hogy meghalt, kitűnt, hogy végrendeletileg az egész vagyont egy másik rokonára hagyta. A szerencsétlen ember a templomból hazarohant, a hol mindent összetört s a városi rendőröknek kellett befogni, kik megkötözve szállították a szegzárdi Ferenc-kórházba.

— **(Olasz vegykeresleti állomás Fiumében.)** A minek az életbeléptetését a mi kereskedőink hasztalanul sürgették: a borok megvizsgálására szolgáló vegykeresleti állomást most az olasz kormány lépteti Fiumében életbe, de csakis az olasz kereskedők számára való használat végett. Együttal át helyezték ide az eddig Budapesten székelte enoteknikai állomást is, a végből, hogy ez az olasz borok elvámolásánál összekötő kapocs legyen az olasz bortulajdonos és a fumei kir. fővámbivatal között és a fölmerülő differenciákat kiegyenlítse. Az állomás idehelyezésére főleg az szolgáltatott okot, hogy az utóbbi időben sűrűn utasítottak vissza olasz borküldeményeket, mert nem feleltek meg a törvényes előírásoknak.

— **(Mutantur tempora.)** Kaposváron az idén, a honfoglalás ezredik esztendejében, nem ünnepelték meg március 15. ikét. Nem volt egyetlen helyen se ünnepelés céljából — a gimnáziumon kívül — a polgárság egyetlen gyülekező helyén se, összejövetel, nem mondtak egyetlen hazafias beszédet se március 15.-én.

— **(Róka Babi.)** Van Szegzárdon, az ujjvárosban a Budai-uton egy roskadozó ház, mely befalazott ablakaival, beszegezett kapujával úgy néz ki, mint valami elátkozott mesebeli épület. Ennek a háznak lakója „Róka Babi“, mint a nép elnevezte, ki gyűlölvén az embereket s megutálva a világot, önmagát fogságra ítélte és hogy még a nap se kándikálhasson be hozzá, az ablakot berakta téglával. Ez a szerencsétlen asszony; ki elméjében meg van zavarodva, már évek óta így él. Sokat vesződik beteges elméje az ördögökkel s hogy szobájába ne jöhessenek, a falakat hegyes szegekkel verte tele. Sok bosszúságot okoznak neki a rossz gyermekek, kik csapatosan jelennek meg a kapuja előtt s addig döfgetik azt, míg borzas fővel, piszkával meg nem jelenik. Így történt ez múlt szerdán délután is, mikor valósággal megostromolták szegény Róka Bábót.

Művészet, irodalom.

○ Nap és hold. Oly régen nem láttuk már Lecocqnak ezt a dallamos áriákban bővelkedő operettjét Pécsen, hogy valóságos újdonság számba mehetett volna s a publikum mégis távollétével tüntetett, mert a tegnapi előadás csaknem üres ház előtt folyt le. Ezt a jelenséget nem annyira a darab ismert sikamlóságainak tulajdonítjuk, hisz ebben a tekintetben volt részünk már vastagabb pikantiériákban is, mint inkább annak, hogy közönségünknek a vasárnapi és hétfői zsúfolt házak után egy kis pihenőre volt szüksége.

Az igaz, hogy nem is sokat vesztek azok kik a tegnapi előadásról elmaradtak, mert oly nagy készületlenség, annyi csetlés-botlás már rég nem uralkodott színpadunkon, mint tegnap és színészeink törekvése inkább arra látszott irányozva lenni, hogy maguk mulassanak, mint hogy a közönséget mulattassák; erre lehetett legalább következtetni egyes szereplők folytonos nevetgéléséből.

Sz. Nagy Imre és Juhász Ilka egyes sikerült ének számaitól eltekintve, bizony lehetett volna egy kis igyekezettel jobb előadást produkálni.

Sárköziék bandája.

— Saját tudósítónktól. —

Az ítélet kihirdetése.

Ma délelőtt 9 órára volt kitűzve a Sárközi tolvajbanda ügyében az ítélet kihirdetése, mely időre a végtárgyalási terem egé-

szen megtelt hallgatósággal. A törvényszék tagjai azonban csak fél 10 óra után 10 perccel jelentek meg az ítélet kihirdetésére, a mikor is a fegyveres börtönőrök mindenekelőtt a tizenegy Sárkőzit kísérték be a terembe s azok a vádlottak padján a következő sorrendben foglaltak helyet: Sárközi (Gombai) Pál, Sárközi (sunyi Bundás) János, Sárközi (Farkas) Sándor, Kolompár József, Sárközi János (Jóka), Sárközi József (cikói), Sárközi Péter, Sárközi György, Sárközi (Bolygó) Ferenc (recte József), Sárközi Mihály és Sárközi Miklós.

Utánuk orgazdasággal vádolt Knittl Mihály, Knittl Mihályné, Reif György, Kraft Ádám, Krémer Károly, Hengel János, Német Mártonné, Gubina Károly és Lizekám Jakab neveit olvasta fel Varga Nagy István elnöklő bíró, a kik ily sorrendben ültek le a Sárköziék háta megetté padra, míg a többi padsorokat a bünperben szintén orgazdasággal vádolt, de már az ügyészi indítványban felmentetni kért vádlottak s a banda által meglöpött károsok foglalták el.

Az ítélet kihirdetése előtt Varga Nagy István elnöklő bíró Sárközi György vádlottra nézve előterjeszti, hogy annak személyazonosságához kétség nem fér ugyan, de miután keresztlevelében anyjával Kolompár Erzsébet, apjával Sárközi József van megnevezve, saját vallomása szerint pedig anyja Sárközi Ágnes volt, apját azonban nem is merte, korának megállapítására Jellasi dr. törvényszéki orvost kérte fel. A törvényszéki orvos véleménye szerint Sárközi György 18 évesnek néz ki s 20 évnel semmi esetre sem idősebb; a kir. ügyész e véleményhez hozzájárulván, kéri a tolvajbanda működési idejére való tekintettel, vádlott korát, arra az időre, mikor a bandába kevere-

deit, tizenháromevesnek konstatálni s rá a törvény erre vonatkozó szakaszát alkalmazni.

Ekkor Varga Nagy István elnöklő bíró őfelsége a király nevében kihirdette az ítéletet, mely szerint

a vádlottak

és pedig: Sárközi (Gombai) Pál egyrendbeli rablás, tízrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt mai naptól számítandó nyolcévi fegyházra (melyből vizsgálati fogság által egy év kitöltöttnek vétetik), 10–10 frt pénzbüntetésre és 10 évi hivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére;

Sárközi (Sunyi Bundás) János egyrendbeli rablás, kilencrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt hétévi és kilenchevi fegyházra (melyből a vizsgálati fogság által egy év kitöltöttnek vétetik), 10–10 frt pénzbüntetésre és tízévi hivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére;

Sárközi (sunyi Bundás) János egyrendbeli rablás, kilencedrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt hét évi és kilenchevi fegyházra (melyből a vizsgálati fogság által egy év kitöltöttnek vétetik), 10–10 frt pénzbüntetésre és tízévi hivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére;

Sárközi (Farkas) Sándor egyrendbeli rablás, kétrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt hétévi fegyházra (melyből másfél év kitöltöttnek vétetik), 10–10 frt pénzbüntetésre s tízévi hivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére;

Kolompár (vak) József egyrendbeli rablás, háromrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt

rengeteg nagy városban, mintha csak ott született s ki se mozdult volna onnan soha.

— Ejnye, de hiszen Budapestre mentek a Vas tanácsosnéék is, vág Fejes Berci szavaiba az özvegy Nagypálné

— Oda és még máig is ott vannak. Én ugyan alig láttam őket a négy év alatt kétszer, de Saul, az mindennapos vendég volt náluk sokaig. Igen, csak volt — erősíti meg elbeszélését Fejes Berci, a mint látja, hogy csodálkozva pillant rá háziasszonya. Hanem tart-suk meg a sorrendet. Saul — mikor az egyetemre beiratkoztunk, mindjárt szerepelni kezdett ott is. Mindenki ismerte; sok jóbarátja s még több titkos irigye volt. De ez utóbbiak nem tehettek ellene semmit, mert a gyerek nemcsak eszes, de puritánul szellemes is volt s bármibe fogott, semmiből se mult ki siker nélkül. Szóval arra az utra lépett, mely az embert harminc éves korára miniszteri tanácsosi vagy képviselői székbe juttatja, negyven éves korában pedig országoshírű ember vagy akár miniszter is lesz belőle.

Özvegy Nagypál Péterné meg nem állbatja már erre, hogy ki ne modja nagy büszkeséggel:

— Hejh, mondtam is én mindig, hogy a Döme-házi urból nagy ember lesz. De meg is érdemli!

— És hihetné-e, asszonyság, hogy ez a Saul azért sohasem volt jókedvű, sohasem látszott rajta, hogy meg van elégedve. Minden sikert, minden szép eredményét napoknak, éveknek úgy fogadott, mintha az egész természetesen jönne, mintha neki soha életében se lett volna más sorsa és biztos lenne benne, hogy nem is lesz az másképp sohasem.

valami fiskálishez ügyvédbojtárnak. Hanem azért, ha nem is úgy történt minden, a hogy elgondoltuk akkor, azért nincs semmi baj és én, hogy a déli vonattal megérkeztem, igazán annyira boldog voltam, hogy ezt a várost viszontláthatom, hogy nagy örömmel ide rohantam, nem is gondolva meg, hogy ebéd idején nem illik látogatást tenni.

— Óh, mért ne illenek? Tiltakozik Fejes Berci szavai ellen Nagypál Péterné. Meg is haragudtam volna, ha megtudom, hogy nem engem keresett fel először, Fejes ur... És a Szabó Gyuri, akarom mondani, György ur; abból mi lett?

— Ő most az, a minek én szántam magamat. Gazdálkodik lent Dömeházán s legutóbbi levelében arról értesített, hogy...

— Hogy? kíváncsiskodik Nagypálné asszony.

— Szerelmes a Dömeházi Jolánba s ha az is úgy akarja, elveszi feleségül.

— Istenem, istenem! A Saul ur nejébe, ugye? No adja isten, hogy boldogok legyenek! És hogy került oda, Dömeházára?

— Hát bizony felvitte az isten a dolgát. Örökölt — no nem a papája után, hanem valami öreg, agyszűznek maradt nagynénjétől — és ott vásárolt birtokot. Feleli Fejes Berci. Hanem hát én is kíváncsi vagyok azokra, a mik itt történtek a négy év alatt, kedves asszonyság, a mióta elkerültem innen. Először is hogy van a Péterke? Őt nem is láttam?

— A Péterke? Péternek is beillik az a gyerek már, szól Nagypálné asszony a kérdésre. Egészen meg-

hatévi fegyházra, (melyből hat hó kitöltöttnek vétetik) 10—10 frt pénzbüntetésére és tizévi hivatalvesztésére s politikai jogainak felfüggesztésére ítéltetik, s az ítélet jogerőre emelkedése után, minthogy nevezett most is hétévi fegyházat ül Sopronban, reá összbüntetés lesz kiszabandó; továbbá

Sárközi János (Jóka) egyrendbeli rablás, háromrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt hatévi fegyházra, (melyből egy év kitöltöttnek vétetik), 10—10 frt pénzbüntetésére és nyolcévi hivatalvesztésére s politikai jogainak felfüggesztésére;

Sárközi József (cikói) egyrendbeli rablás, háromrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt hétévi és háromhavi fegyházra, (melyből egy év kitöltöttnek vétetik), 10—10 frt pénzbüntetésére, tizévi hivatalvesztésére és politikai jogainak felfüggesztésére;

Sárközi Péter egyrendbeli rablás, háromrendbeli lopás büntette és kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt hatévi fegyházra, (melyből egy év kitöltöttnek vétetik) és nyolc évi hivatalvesztésére s politikai jogainak felfüggesztésére;

Sárközi György egyrendbeli rablás, háromrendbeli lopás büntette s kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt kétévi fegyházra, (melyből hat hó kitöltöttnek vétetik) és

Sárközi (Bolygó) Ferenc szintén egyrendbeli rablás, háromrendbeli lopás büntette s kétrendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt kétévi fegyházra, (melyből hat hó kitöltöttnek vétetik) végül

Sárközi Mihály egyrendbeli lopás büntette miatt kétévi fegyházra, (melyből tiz hó kitöltöttnek vétetik) és háromévi hivatalvesztésére s politikai jogai felfüggesztésére ítéltetik.

Sárközi Miklós a terhére rótt egyrendbeli lopás büntetének vádja és következményei terhe alól felmentetik s az ügyészi indítványhoz képest azonnali szabadlábra helyezése elrendeltetik.

As orgazdák.

A bonyodalmas büntető orgazdái közül elítéltek:

Knittl Mihály két rendbeli orgazdaság vétsége miatt két havi fegyházra és egy évi hivatalvesztésére s politikai jogai felfüggesztésére;

Knittl Mihályné ugyancsak kétrendbeli orgazdaság vétsége miatt szintén kéthavi fegyházra;

Reif György háromrendbeli orgazdaság vétsége miatt háromhavi fegyházra, melyből kilenc nap kitöltöttnek vétetik és egyévi hivatalvesztésére;

Kraft Ádám kétrendbeli orgazdaság vétsége miatt két havi fegyházra, melyből hét nap kitöltöttnek vétetik;

Krémer Károly egyrendbeli orgazdaság vétsége miatt tizennégy nap fegyházra s egyévi hivatalvesztésére;

Hengel János egyrendbeli orgazdaság vétsége miatt tizennégy nap fegyházra, melyből két nap kitöltöttnek vétetik s egy évi hivatalvesztésére;

Német Mártonné egyrendbeli orgazdaság vétsége miatt 10 frt pénzbüntetésre;

Gubina Károly egyrendbeli orgazdaság vétsége miatt tizennégy nap fegyházra s egyévi hivatalvesztésére, végül

Lizekam Jakab egyrendbeli jogtalan elcsatolás vétsége miatt 5 frt fő és 2 frt mellékpénzbüntetésre.

Az ítélet megokolása.

Varga Nagy István elnöklő bírótán előadta az ítélet megokolását. Altalá-

nosságban megjegyezvén, hogy az orgazdák ellen nem látta a törvényszék az orgazdaság büntetést megállapíthatónak s így csak orgazdaság vétségében mondotta ki őket bűnösnek. a bűntör 23 bűnetére vonatkozólag egyenkint a következőket adta elő:

Miatovics Száva kárára elkövetett betöréses lopás tettesei nem voltak kipuhathatók s az ebben orgazdasággal vádolt Biszкуп Károly és neje ellen, az ügyészi indítványhoz képest, megszüntette az eljárást a kir. törvényszék;

Zsirai Mór kárára elkövetett lopás büntetének elkövetői, Sárközi Szepi s még két cigány elhaltak; az orgazdasággal vádolt Biszкуп Károly és neje ellen pedig az ügyészi vádat elejtette;

Szucs István kárára elkövetett betöréses lopás tettesei Sárközi (Gombai) Pálban és Sárközi (sunyi Bundás) Jánosban megállapíthatók nem voltak s e vád alól úgy őket, mint az orgazdaság vádja alól Reif Györgyöt fel kellett menteni: Némethné Purget Juliánna azonban orgazdaság vétsége miatt elítélendő volt;

Bongor János kárára elkövetett lopás Sárközi (Bundás) Jánosra és Sárközi (Gombai) Pálra rábizonyítható nem volt;

Rockenstein Sándor kárára elkövetett rablásért Sárközi (Gombai) Pál, Bundás János, Sárközi József, Péter, György és Ferenc, ugy Kolompár József — mint tettestársak — elítélendők voltak;

Minorich István kárára elkövetett lopás miatt fentebbi vádlottak szintén — mint tettestársak — voltak elítélendők, de orgazdasággal vádolt Kollár Oszladi József és társai ellen e két ügyben, bizonyítékok hiányában az eljárás megszüntetendő volt,

Scheurer Jakab kárára elkövetett rablást és a két Stanescu testvér ellen

nőtt és olyan szorgalmas, hogy sohse hittem volna róla. Úr akar lenni a gyerek; azt mondja, ő bizony nem lesz paraszt. Most különben vakációjuk van egy pár napra s a kosztos diákjaimmal együtt kint van a tanyán. De hiszen majd meglátja, Fejes ur; estére haza jönnek.

— Ennek igazán örülök. Mondtam én, ugyebár akkor is, hogy Péterke meg fog változni és pedig előnyére . . . És más ujság van-e még; hát a jó Nagypál András bácsi?

— Csak megvan az öreg. Bizony mostanában már ritkábban járogatunk össze; utoljára három héttel ez előtt találkoztam vele a Csőkei Marcsa lakodalmán.

— Mit hallok? Hát a Mariska férjhez ment?

— Férjhez bizony. A Pizsi meg még a nagyfarsang elején asszony lett. Ugyan szépen hoppon maradtak volna, ho holmi gyerekkori ismerősökre várnak; mikor az egyik se jött feljök se négy év óta.

Bizonyos tréfás nyomatékkal mondja ezt Nagypál Péterné, a mire Fejes Berci el is neveti magát.

— Kérem, kérem, asszonyság; a határidő nem volt épen olyan szigoruan megállapítva. Különben azt szokták mondani: várt leány várat nyer.

— Nos igen. A Juliska még nem ment férjhez; annak a kezére még lehet pályázni . . . De mondja csak, Fejes ur, hát a Saul, a Dömeházi Saul? Ő hol van; mi lett belőle?

— Hja, a Saul!? Annak a históriáját nem tudom ám csak pár szóban elmondani.

Az asztalon ezenközben már az ebédutáni fekete kávé jarta a Fejes Berci csészejé mellé egy pár pettyes, jófajta szivart s finom cigarettákat is helyezett egy kis

tányéron a pirosarcu szolgáló, a kire természetesen Nagypálné asszony még kint a konyhában ráparancsolt, hogy fusson a nagy trafikba s hozzon onnan a vendég számára a legfinomabb szivarokból és cigarettákból egypárt.

Fejes Berci rágyújtott egy szivarra s aztán hozzá kezdett Dömeházi Saul históriájának elbeszéléséhez, a mit Nagypálné asszonyom a lehető legnagyobb kíváncsisággal várt.

— Hát, hogy az elején kezdjem, mikor kikerültünk a piarista atyák kezei alól s Kerékvárnak bucsut mondtunk, mig én és Szabó Gyuri hazamentünk a szüleinkhez, addig Saul, a néjénél alig pár napig tartó látogatás után egyenesen felment Pestre. És mig mi a vakációt otthon átlustalkodtuk, addig ő nagy hasznát vette a nyárnak ott, abban a nagy városban, a hol kétszeresen bebizonyul ám a közmondás, hogy szemeknek a világ, vaknak az alamizna. Annyira hasznát vette, hogy mikor ősszel én is felkerültem Budapestre s először találkoztam vele, bizony alig ismertem reá. Hiszen tudja, asszonyság, hogy itt diák korában alig adott magára valamit; hát annál jobban csodálkoztam rajta, mikor a legelegánsabb ruhában láttam meg.

— Ugy nézett ki, ugye, mint egy gigerli? kérdezte erre Nagypálné asszony s a mint igenlő választ kapott, meglátszott az arcán, hogy teljesen tisztában van Saul átalakulásával.

— Jó sorsa volt a fiúnak. Valami előkelő családnál nevelésködtött már akkor s mig mi — ujdonsült jogászgyerekek — alig tudunk betelni Budapest csodálásával, ő már mindenkit és mindent ismert aboan a

elkövetett könnyű testisértést és rablást Sárközi Gombai, Bundás, Sándor, Kolompár József, Sárközi János Józka, Sárközi (cikói) József, Sárközi Péter, György és Sárközi (Bolygó) Ferenc követték el ezért elítélendők voltak, Knittel Mihály és neje pedig orgazdaság miatt;

Nemecsek Lajos kárára elkövetett lopás tettesei megállapíthatók nem lévén, az eljárás megszüntetendő volt;

Varga Lajos kárára elkövetett lopás vádjá alól, kellő bizonyítékok hiányában, Sárközi Pál, János, József és Kolompár József felmentendők voltak;

Aut Mihályné kárára elkövetett betöréses lopásban csak Sárközi Mihály bűnössége igazoltatván be, Sárközi Miklós e vád alól felmentendő volt mert csak a névrokonság miatt lett tulajdonképen gyanuba véve s elfogva, azonnali szabadlábra helyezését kellett elrendelni; ez ügyben Kostyák András és neje, ugy Tarnovszky József ellen az orgazdaság vádjá miatti eljárás kellő bizonyítékok hiányában, megszüntetendő volt;

Höfller Adolf kárára elkövetett lopás büntette csak Sárközi (Bundás) Pálra igazoltatván be, Sárközi Bundást, Józsefet, Pétert, Györgyöt, Kolompár Józsefet és a felbujtással vádolt Sárközi Sándort e vád alól felmenteni kellett;

Hasenauer Ádám kárára elkövetett lopásban Sárközi (Gombai) Pál és Sárközi (Bundás) János bűnössége igazoltatván be, ezeket elítélni kellett, valamint Reif Györgyöt, Hengel Jánost, Kraft Ádámot, Knittel Mihály és nejét, Krémer Károlyt, Gubina Károlyt és Lizekam Jakabot orgazdaság vétsége miatt, de ugyanez alól felmenteni Hainbeck Jakabot, Kán Jánost, Durbán Jánost, Berlinger Jakabot, Glöckner Ádámot, Hergert Pétert Biszkup Károlyt, Fischer Jakabot, Martin Pétert, Marburger Dávidot és Reim Jakabot;

Schmidt János és Mayer Klára kárára elkövetett betöréses lopásért Sárközi Gombait és Sárközi Bundást kellett elítélni, e vád alól Kolompár József s az orgazdaság vádjától ez ügyben Hengel János és Kraft Ádám, kellő bizonyíték hiányában, felmentendők voltak;

Spitz Menyhért kárára elkövetett lopásban Sárközi Sándor, János (Józka) és Sárközi József marasztalandók voltak;

Müller János kárára elkövetett betöréses lopásban Sárközi Gombai, Sárközi Bundás és Sárközi József a bűnösök; Reif György orgazdaság vétségeért szintén elítélendő volt, de Sárközi Sándor, Hengel János és Fischer Jakab ez alól felmentendők voltak;

Asztalos János kárára elkövetett betöréses lopásért Sárközi Gombai, Sárközi Bundás, Sárközi József és János elítélendők voltak; Reif György pedig orgazdaság vétségeért; de Kolompár Józsefet, Knittel Mihályt és nejét, kellő bizonyítékok hiányában, felmenteni kellett;

Reisz Henrik ellen elkövetett lopásban Sárközi Gombai és Sárközi Bundás a bűnösök, orgazdaságban pedig Kraft Ádám, de Kolompár József a lopás vádjá alól felmentendő volt;

Cierer József kárára elkövetett betöréses lopásért Kolompár József elítélendő s az alól Sárközi Gombai és Sárközi Bundás felmentendők voltak;

Feiler Mihály kárára elkövetett betöréses lopásban Sárközi Bundás és Sárközi Gombai a bűnösök; Sárközi József, ugy az orgazdaság alól Krémer Károly, Knittel Mihály és neje felmentendők voltak;

Knapp János és Petri Mihály kárára elkövetett lopás Sárközi Gombai, Sárközi Bundás és Sárközi József ellen nem igazoltatott be, valamint nem igazoltatott be a

Vesztergombi Mihály kárára elkövetett lopás vádjá Sárközi Gombai, Sárközi Bundás, Sárközi József, János, Ferenc és az orgazdaság Sárközi Sándor ellen s ezek szinte felmentendők voltak.

Az ilykép kihirdetett ítélet ellen Sárközi Mihály és Német Mártonné kivételével valamennyi vádlott, ugy ez utóbbiakra nézve a kir. ügyész és védő felebbeztek.

TÁVIRATOK.

— **A képviselőház ülése március 18-án.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A filloxera-javaslat volt a szönyegen. Szederkényi Nándor védelmezte határozati javaslatát. Ha a vigszínházra, ugymond, megakartak szavazni kétszáz ezer forintot, ugy a szőlők telepítésére is meg lehet 2—3 milliót szavazni. Eötvös Károly záróbeszédében szintén ajánlja határozati javaslatát elfogadásra. Darányi miniszter felel a szónokoknak. Tiltakozik a föltevés ellen, mintha a kormány a javaslatot választási célokra fogná fölhasználni. A javaslatot ezután általánosságban elfogadták; a részletek során Eötvös Károly, Darányi miniszter és Issekutz Győző szólottak.

— **Bizalom kommandóra.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap este a szabadelvű pártkörben Podmaniczky Frigyes pártelnök a párt bizalmát fejezte ki Fehérváry báró és Gromon iránt, a mit ez utóbbiak megköszöntek. Podmaniczky beszédében Kasicsot bravo-hoz (magyarul: bérgyilkos) hasonlította. Ezért Kasics Podmaniczkyt a járásbiróság előtt ma bepörölte. A képviselők érdeklődéssel néznek a pör ölé, bár tudják, hogy a képviselőház többsége nem fogja Podmaniczky mentelmi jogát fölfüggeszteni.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó

87. szám
1896.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi tekintetes kir. járásbiróság 1877. évi 11,320/p. sz. végzése

következtében Egry József ügyvéd pécsi lakos javára, Lauer Ádám varasdi lakos ellen 125 frt s jár. erejéig 1895. évi november hó 6-án foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 335 frtra becsült 1 sárga kanca és egy setét pej herélt ló, vastengelyű fel szerelt kocsi, löszerszám, vörös, fehér, tarka tehén, cserep zaindelyes sertés hidas és sertésből álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a pécsváradai kir. járásbiróság 1124. 1896. sz. végzése folytán 125 frt tőkekövetelés, ennek 1870. évi augusztus hó 2 napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 27 frt 88 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Varasdon alperes lakásán leendő eszközölésére 1896. évi március hó 23. napjának dél előtti 9 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni ssándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §. értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsváradon. 1896. évi március hó 10. napján.

Gyimóthy János
kir. bírósági végrehajtó.

Köszönetnyilvánítás.

Forrón szeretett, örökké felejtetlen nóm, szül.

Kuncz Erzsébet

elhalálózása és végtisztessége alkalmából az elhunyt és irányomban tanusított rokonszeny és őszinte részvét számos jelével találkoztam, mely némi vigaszt nyújtott pótolhatlan veszteségemben.

Képtelen vagyok mindenkinek külön-külön köszönetet mondani, fogadják tehát ezuton különösen a jótékony nőegylet választmánya, a kereskedelmi kaszinó, a koszoruk adományozói és a megjelent nagy közönség, hálás köszönetemet.

Pécsett, 1896. március 17.

Valentin Ottó, mint férj
az egész gyászoló család nevében.

Van szerencsém értesíteni, hogy

ZENEMŰ-KERESKEDÉSEM B E N,

melyet

hangszer-üzletemmel

hoztam kapcsolatba, legujabban a következők jelentek meg:

A budapesti, valamint az összes vidéki színházak általánosan kedvelt ujdonságai:

„Rika“ Operette-egyveleg 2 füzet.
Ének és zong. Egy füz. frt 1.50
Operette-egyv. keringő zong. 1.—
„ cigány zen. Partitúra 3.—
„ Induló zong. 60
„ „ cigány zen. Part. 1.50

„Holtomiglan“ szimf. „Póstás kisasszony“ keringő. „Gelbgiesser Armin“ Couplet. Belezauy A. „Két leánya volt“ összes dalai.
Ének és zongorára frt 1.—

„Három Kázmér“ énekes bohózat összes dalai.
Ének és zongorára . frt 1.50

A budapesti, ugyszintén az összes vidéki zeneintézetek elismert legjobb tankönyvei:

„Czimbalom-iskola“ 3 részben. Irta Allaga Géza, a „Nemzeti Zenede“ czimbalom-tanára. Ára egy résznek . . . frt 4.—

„Elemi és technikai gyakorlatok“ 6 füzetben.
Irta: Zimay László, a „Nemzeti Zenede“ zongoratanára. Szükséges hézagpótló tananyag minden zongora-iskolához. Ára egy füzetnek . . . frt 1.50

SCHUNDA V. JÓZSEF

császári és királyi udvari hangszergyáros, zenemű-kereskedő
a pedal czimbalom feltalálója

Budapest, IV., Magyar-utca 18. sz.

Árjegyzékkel réz-, fa-, fuvó-, vonó-, ütő-hangszerek és czimbalmokról, valamint zeneművekről ingyen és bérmentve szolgálók.

A legkitünőbb

és

legolcsóbb

hektograf-

anyag

kapható

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.